

Echte vrienden?

No way!

Echte vrienden?
No way!

Dian van Vugt

Schrijver: Dian van Vugt
Coverontwerp: Dian van Vugt
ISBN: 9789402104820
© Dian van Vugt

*Voor mijn liefste moeder,
Die me altijd heeft gesteund en altijd
achter me heeft gestaan.*

Echte vrienden? No Way!

Hoi! Je denkt vast: 'Wat een dom begin voor een verhaal!' Maar dat is niet zo. Hoi is een woord om Bla Bla..... En daarom zeg ik hoi. Oh sorry... Ik heb mezelf nog niet voorgesteld. Ik ben Loes. Loes van Kipperen, grappige achternaam hè! Dat vind ik ook :P. Ik heet dus Loes, ik woon in Leeuwarden, mijn school heet de Morser. Ik zit in de 2^e klas van Atheneum, en ik heb 1 vriendin (in de 1^e ontmoet), Melissa. Dat was even wat over mezelf (shit, het is niet eens een halve bladzijde). Ik dacht:'Ik ga een boek schrijven over mijn leven... Dus vandaar ... O ja.. Ik ben 13 jaar, ik ben geboren op 5 augustus 1997, ik heb blauwe ogen, blonde steile haren, ik zit op basketbal en streetdance en mijn hobby's zijn: tekenen, knutselen, school, wandelen en lezen. Ik vind het zo spannend! De zomervakantie is net voorbij en morgen moet ik weer naar school! Dat betekent nieuwe leraren, nieuwe klasgenoten en ook nieuwe vakken: Duits, Nask (natuur- scheikunde), verzorging en natuurlijk al mijn vakken van vorig jaar. De leukste vakken vind ik kunstvak en techniek, omdat ik tekenen en dingen maken leuk vind. Nee hè...Ik ben bij het stukje over mezelf één heel belangrijk ding vergeten te vertellen. Ik heb Diabetes en Asperger. Twee hele stomme ziektes die ik niemand toewens en zelf ook liever niet heb. Maar ze maken me wel tot de Loes die ik ben. Dus daarom vind ik het noodzakelijk dat ik het

uitleg. Het begon dus allemaal 5 jaar geleden rond de voorjaarsvakantie...

1. 5 jaar terug in de tijd (oooh)

Diabetes en Asperger

Ik word wakker... Het is vroeg in de ochtend. Ik kijk op mijn wekker. Aaah, het is pas 8 uur. Ik had nog een uur uit kunnen slapen. Ik besluit om maar mijn bed uit te gaan. Ik loop langzaam en diep in gedachten naar beneden, ik let niet op en stoot tegen een zacht pluizig ding, ik schrik me te pletter. Oooh, het is Layka, de kat. Ik zucht: 'Waarom lig je dan ook midden op de trap'. Maar ja, Layka kan er ook niks aan doen, ze kan ook niet bedenken dat haar baasje om 8 uur in de morgen al uit bed is en zo onoplettend is dat ze bijna over haar struikelt. Ik had wat beter op moeten letten... Ik knuffel Layka en dan loop ik verder naar beneden. Het is nog helemaal donker in de woonkamer. Ik ben weer eens de eerste die wakker is. Ik plof in de bank. Ik weet niet wat ik heb vandaag! Ik voel me ook niet zo lekker eigenlijk, en dat moet dan weer net aan het begin van de voorjaarsvakantie!

'Waarom moet ik juist nu ziek worden, waarom word ik niet ziek tijdens school!' Ik moet echt niet te hard gillen, straks word mijn moeder nog wakker. En dan gaat ze weer zeuren dat ik gewoon moet gaan proberen te slapen... Layka komt aangerent en springt op me. Ze geeft me zacht kopjes en ik aai haar over haar buik, dat vind ze het fijnst. Ik ga onderuit liggen, leg mijn benen op de bank en...

Ik hoor allemaal geluiden en doe langzaam mijn ogen open. Mama staat voor de bank en schud me wakker. 'He slaapkopje, wordt wakker! Het is al 11 uur!' Huh?? Is het al zo laat!! Dan moet ik wel geslapen hebben. En ik dacht dat ik niet kon slapen! Ik sta snel op en ga ook meteen weer zitten. 'Je moet ook niet zo snel opstaan als je net wakker bent. Dan word je duizelig' zegt mijn moeder.

Ik sta op, rustiger dit keer en loop naar de keuken, ik smeer een boterham met pasta en een met kaas. Ik loop de kamer weer in en plof op de bank. 'He! Niet ploffen op de bank, hoe vaak moet ik dat nog zeggen!' 'Jaha, mam ik weet het, ik zal het niet meer doen.' 'Ja, dat zeg je altijd als ik er iets van zeg en je doet het daarna gewoon weer!' Ik besluit om erover op te houden. Deze discussie zou anders toch eindeloos door gaan en ik weet dat mijn moeder dan altijd zou winnen.

Mijn broertje komt ook naar beneden, hij gaat in de bank zitten en zet Spongebob op. Hij is 2 jaar jonger dan ik. Ik weet niet echt wat hij leuk vindt aan Spongebob, Maar ja... Na 10 minuten ga ik maar weer naar boven. Ik ga onder mijn hoogslaper zitten en pak een leuk boek uit de lade. Ik sla het open en begin te lezen...

Ik kom langzaam uit mijn gedachten en kijk op uit het boek, wat hoor ik nou? Is dat mama die roept??

'Loes?'

Ja, het is mama. Ik doe de deur van mijn kamer open en roep:

'Wat is er?'

'Kom je lunchen??'

'Ja, is goed' roep ik terug.

Ik kijk op de klok. Hmm, 1 uur. Ik was vast de tijd vergeten... Ik ga naar beneden en mama begint tegen me aan te kletsen:

'Heej Loes, je bent niet vergeten dat we zo na het eten naar een basketbalwedstrijd gaan kijken toch?'

'Nee, dat ben ik niet vergeten' zeg ik.

Oeps, ik was vergeten dat we vanmiddag naar een basketbalwedstrijd gingen kijken! Maar ik wil niet dat mama het weet hoor, ze mag niet weten dat ik het vergeten ben! En ik had nog zo veel dingen willen doen!

We zitten in de auto, iedereen zit stil naar buiten te kijken en mijn vader zit achter het stuur. Ik schrik op van een hard geluid. Bram (mijn broertje dus) begint opeens heel hard te zingen door de auto.

'Ik krijg pijn aan mijn oren, straks word ik nog doof!' zeg ik.

Mijn moeder zegt: 'Je moet je niet zo aanstellen, laat je broertje ook eens een keer zingen.'

En ze begint ook nog eens mee te zingen. Soms vind ik mijn moeder echt stom, dan heb ik het gevoel alsof ze aan de kant van mijn broertje staat en doet alsof ik het

heb gedaan! Terwijl mijn broertje irritant bezig is. Echt alles gaat fout vandaag!

'Maaaaam', roep ik boven al het gezang uit.

'Jaa', zegt mijn moeder terug.

'Mam, ik heb enorme dorst!'

'Oh, ik heb wel wat water voor je...'

Ze geeft me het water aan en begint weer luid door te zingen, kunnen ze nooit ophouden met zingen! Soms vind ik het wel leuk als ze zingen maar vandaag dus absoluut niet. Ik drink in een keer de helft van het flesje leeg. Ik heb nog steeds dorst maar ik wil straks ook nog wat water over houden.

In de sporthal ga ik naar de wc en drink ik nog meer water. Wat heb ik vandaag, echt alles gaat fout. Ik struikel over mijn kat, vergeet 2 keer de tijd en ik heb ook nog eens hele erge dorst. Kan het nog erger! Waarschijnlijk wel. Altijd als ik een klote dag heb en ik denk dat het niet erger kan wordt het nog erger. Dus waarschijnlijk wordt het nog erger! Ik loop de wc uit en ga naast mijn moeder op de tribune zitten. We kijken naar de wedstrijd... Na een kwartier moet ik weer naar de wc. En weer alleen om te drinken. En zo gaat het de hele wedstrijd door. Ik snap het echt niet. Ik zit de helft van de wedstrijd op de wc om water te drinken en naar de wc te gaan. Wat heb ik! Ik had straks gelijk. Het kan nog erger! Ik haat vandaag. En nu zitten we weer in de auto, en weer zingen mijn moeder en mijn broertje liedjes, ik word er helemaal gek van! Ik hoop

dat we snel thuis zijn zodat ik weer leuke dingen kan gaan doen... En niet al dit gezang aan hoeft te horen.

Eindelijk thuis en rust aan mijn hoofd!!! YES.

Ik kan niet schrijven! Dit verhaal wordt een beetje saai, dus ik ga even doorspoelen tot het moment dat het gebeurde, als je dat niet erg vindt. Want zelfs ik vind het saai worden en ik schrijf het nota bene!

Het is nacht. Ik moet weer naar de wc. Houdt het dan nooit op! Mijn antwoord: Nee, het houdt nooit op! Nadat ik naar de wc ben geweest wil ik weer naar boven lopen, maar mijn benen komen niet omhoog. Wat is dit! Ik kom de trap niet meer op, en ik voel me ook al slap. Het wordt alleen maar erger. Ik probeer en ik probeer. Maar ik kom echt de trap niet op. Ik strompel de woonkamer in en ga op de bank liggen. Ik doe mijn ogen dicht, maar heel even. Ik probeer zo meteen nog wel een keer om de trap op te komen. Ik ben ook zo moe van de hele nacht op de wc zitten. Maar heel even mijn ogen dicht... Een half uur later komt mijn moeder naar beneden omdat ze naar de wc moet, ze ziet mij liggen en schrikt zich enorm.

'Loes! Wat is er met je!'

'Ik ben slap en ik kom de trap niet meer op!'

'Kom ik help je wel, en voortaan moet je eerst je vader wakker maken als je naar de wc moet zodat hij je naar boven kan dragen, begrepen!'

'Ja'.

En mama tilt me de trap op. Waarom moet ik persé papa roepen! Ik ben toch geen kleuter meer die eerst haar

vader wakker moet maken omdat ze de trap niet opkomt met haar kleine beentjes! Ik snap de bezorgdheid van mijn moeder en ze heeft ook wel een beetje gelijk maar waarom moet ze het dan zo zeggen?! Ik begrijp dat ze niet snapt wat er met mij aan de hand is maar dat begrijp ik zelf ook niet echt. Maar waarschijnlijk is het gewoon een griepje, de griep heerst nu dus dat kan makkelijk. Maar ik ben bang dat mijn moeder morgen wil dat ik naar de dokter ga, omdat ze bezorgd is. Maar nu eerst weer gaan slapen en over een kwartier papa weer wakker maken om me weer de trap op te dragen.

Het is ochtend. Mama en papa zitten aan tafel, ze zitten alleen maar te fluisteren. Ik heb wel een goed gehoor, heel goed zelfs, maar ze praten nu zo zacht dat ik het net niet kan verstaan. Vanochtend werd ik wakker en kon ik mijn benen niet meer bewegen, en mijn lichaam ook niet meer. Papa en mama zijn natuurlijk heel erg geschrokken. Maar ik schrok zelf ook! Ik heb geroepen dat ik mijn bed niet uit kwam en ze hebben me geholpen en nu zitten ze dus aan tafel en ik hang een beetje in de bank. Ik kan niet eens meer opstaan!

Daar komen ze aan, ze zijn net opgestaan en aan hun gezichten zie ik dat ze bezorgd zijn.

'Loes, je moet naar de dokter, en we gaan er nu heen, je vader draagt je naar de auto'

'Oké' zeg ik dan maar.

Maar eigenlijk wil ik helemaal niet naar de dokter! Ik wil gewoon thuis blijven en dan gaat het vanzelf wel weer over! Zo erg kan het toch niet zijn. Maar ja. Nu zit ik

dus al in de auto. En ik kan niet uit de auto stappen, ik kan niet eens meer bewegen, alleen nog met mijn hoofd en mijn armen.

En dan zijn we bij de dokter, dan vraagt hij mij of ik moet plassen zodat hij het kan onderzoeken, en dan moet ik opeens niet! Ik heb de hele nacht op de wc gezeten en als we dan bij de dokter zijn hoef ik opeens niet meer! Wat is dit voor onzin! De dokter denkt dat ik griep heb, maar mijn moeder denkt dat ik misschien *diabetaus* of zo kan hebben, ik snap echt niet wat dat woord betekent, *diabetaus*? Wat is dat nou weer voor iets?? Dus gaan we naar de kinderafdeling op het ziekenhuis.

Ik word wakker van bezorgde stemmen en prikkende geluiden. Ik probeer om me heen te kijken maar alles is een beetje wazig, ik ben er niet echt bij. Ik moet mijn best doen om niet weer weg te zakken. Ik kijk nog eens goed om me heen en zie dat ik op een tafel lig met allemaal zusters om me heen die me met kleine naaldjes prikken, maar ik weet niet waarom. Waarom prikken ze me met die naaldjes! Ik zie mama bezorgd kijken en ik leg mijn hoofd weer neer op de tafel, ik wil het niet weten. Ik ga gewoon rustig liggen en dan zie ik wel... Ik lig in een ziekenhuisbed, ik herken deze sfeer: dit is het ziekenhuis van Leeuwarden. Hier ben ik al eerder geweest toen ik mijn pols had gebroken. Er komen mannen met oranje pakken aan en een brancard binnen. Ze tillen me rustig op en leggen me voorzichtig op de

brancard. Ik merk dat ik nog steeds niet kan bewegen. Ze maken me vast, waarschijnlijk is dat zodat ik er niet af kan rollen of zoiets, maar waarom. Ik snap het echt niet. Ik ben er heel weinig bij en ik weet niet wat er aan de hand is, ik dacht dat ik alleen maar een griepje had of zo. Niet dit! Mama kijkt nog bezorgder dan eerst en papa zie ik weer nergens, alsjeblieft. Laat dit een droom zijn!

Ik lig in een ambulance met de sirene aan, mama houdt mijn hand vast en kijkt bezorgd. Het lijkt net alsof ik door water kijk, zo wazig is het om me heen. Weet mama wat er aan de hand is? Is het zo erg! Lig ik nu ook al in een ambulance! Volgens mij lig je niet in een ambulance als je een griepje hebt!

Ik zak langzaam weg. Ik heb echt geen idee wat er om me heen gebeurt. Ik heb het gevoel alsof ik langzaam in een put val, steeds dieper en dieper...

Ik doe langzaam mijn ogen open en probeer om me heen te kijken, maar ik voel dat ik heel suf ben en mijn ogen zijn uitgeput. Ik lig in een ziekenhuisbed, maar op de een of andere manier voelt het niet vertrouwt aan. Dit kan niet het ziekenhuis in Leeuwarden zijn. Dan zou ik het toch wel herkennen? Maar waar ben ik dan? Er staan allemaal mensen om mijn bed heen die er ook niet vertrouwt uit zien. Wat is dit? Ik zie mijn moeder staan en mijn vader en een hele boel vreemde mensen met witte jassen aan.

'Waar.. ben.. ik' vraag ik moeizaam.

'Je bent in het ziekenhuis in Groningen, op de intensive care.'

'Wat is er gebeurt?'

'Dat komt later wel, rust eerst maar even uit. We proberen zo vaak mogelijk bij je te zijn maar je snapt dat Groningen voor ons ver weg is.'

'Oké.'

Ben ik in Groningen! Helemaal in Groningen!! Hoezo griepje!

Ik doe langzaam mijn ogen weer dicht en ik krijg weer het gevoel alsof ik in die put val, in dat donkere gat. Ben ik aan het dromen? Waarschijnlijk niet, er is echt iets ergs met mij aan de hand, ik probeer mijn ogen open te doen zonder succes. Na een tijdje stop ik met proberen...

Ik kom langzaam uit een soort van trance waar ik blijkbaar in had gezeten. Mama en papa zijn weg en alleen de mensen met witte jassen zijn er nog. Ze bieden me iets te eten en te drinken aan, maar ik heb geen dorst. Ik weet niet waarom maar ik voel me helemaal niet fijn. Dan merk ik op dat ik infusen in mijn arm heb met daar zakken aan met een vloeistof erin. Ik vraag me af wat het is maar ik wil ook weten wat er aan de hand is met me en waarom ik aan infusen lig. Ik hoop zo dat het niks ergs is!

Ik vraag aan de dokter hoe laat het is.

'Het is 10 uur 's avonds.' Antwoord hij.

Wat! Is het al zo laat, dat kan niet. Ik denk dat ik dan maar ga slapen, en als ik morgen wakker word, lig ik gewoon weer in mijn eigen bed in Leeuwarden en is er niks met mij aan de hand. Ik heb het gewoon allemaal gedroomd. Please, zeg me dat dit een droom is! Ik ga maar slapen...

Het is ochtend, ik word wakker van een straal zonlicht die op mijn gezicht valt. Ik kijk om me heen. Dit is niet mijn slaapkamer! Ik lig nog steeds in het ziekenhuis in Groningen, nog steeds in hetzelfde bed. Ik wou dat het een droom was, allemaal niet waar, dat ik dit maar zomaar verzin. Dat zou fijn zijn. Maar het is echt, ik ben echt ziek. Er is echt iets met mij aan de hand! Een dokter komt aanlopen met een dienblad waarop een boterham en een glas melk staat.

Hij geeft het aan mij en zegt: 'Eet smakelijk'.

Ik kijk op de boterham, hoe weet hij dat chocoladepasta mijn lievelingsbeleg is?? Dat heeft hij vast van mama gehoord, ze is soms ook zo aardig... Ik eet de boterham en drink de melk op. Ik voel me al wel wat beter vandaag... Maar ik zit nog steeds met die ene vraag: Wat is er in hemelsnaam met mij aan de hand! Ik wil het echt weten!! Ik wil weten waarom ik op de intensive care in Groningen lig en wat er aan de hand is. Want alleen mensen die er ernstig aan toe zijn en veel hulp nodig hebben liggen op de intensive care! Misschien moet ik het gewoon vragen. Dat is het beste...

'Dokter??'

Er komt een man aanlopen 'Ja?'